

# ESOTERISK ANTROPOLOGI

## MÅNKEDJAN

### MÅNKEDJANS FEM FÖRSTA EONER

Tredje sjuklotet, även kallat månkedjan, bestod av två kausala klot, två mentala klot, två emotionala klot och ett fysiskt klot. Det lägsta klotet finns kvar såsom månen, därav kedjans namn. Den nuvarande månen är emellertid endast en liten återstod av en betydligt större planet. Månen är på väg att upplösas och kommer att helt förintas i vårt sjuklots sjunde och sista eon.

Det mål, som satts för månkedjans mänsklighet, var förvärv av 46-medvetenhet. De som nådde detta mål kallas barhishad-pitrier. De barhishad-pitrier, som senare arbetat med evolutionen i vårt sjuklot, hade där till uppgift att leda mänsklighetens fysiska evolution och bildade därför den så kallade sjunde skapande hierarkin. Det finns sju s.k. skapande hierarkier, vilka egentligen är parallella evolutionsvägar för monaderna.

De människomonader, som i första sjuklotet nådde det för detta sjuklot uppsatta målet, kallas asuraer. De tjänstgjorde i andra sjuklotet som barhishad-pitrier och i tredje sjuklotet som agnishvatta-pitrier.

Månkedjan är också känd under namnet "Brahmås skymningskropp".

Om tredje sjuklotets fem första eoner finns endast få uppgifter förutom om djurriket. De monader, som tillhörde detta djurrike, hade till största delen varit växtmonader i andra sjuklotet, mineralmonader i första sjuklotet och har nu, i fjärde sjuklotet, nått människoriket eller högre.

De längst komna monaderna i detta tredje sjuklotets djurrike inträdde i sjuklotet i fjärde eonen på klot 4 (månen) och blev där apliknande däggdjur. Dessa kan indelas i två grupper. Den första gruppens individer var ganska intelligenta och visade inte fruktan för människor, som ville dem väl, ehuru de inte lät sig tämjas.

Den andra gruppens individer var högre utvecklade och betydligt mer intelligenta än den första gruppens individer. De var alldeles tama, levde tillsammans med människor, betjänade dem på olika sätt och var dem mycket tillgivna. Dessa djur kausaliserade i fjärde eonen i klot 4 (månen). I klot 5, 6 och 7 utvecklade de mänskliga emotional- och mentalhöljen. Kausalhöljet var fullständigt format men uppvisade en ringa grad av utveckling. Dessa nyblivna människor lämnade månkedjan i mitten av sjunde eonen och fick därmed tre eoner av mänsklig evolution i tredje sjuklotet. Till denna grupp hörde monader, som i vårt sjuklot når femte naturriket, däribland de nuvarande 44-jagen M. och K.H.

Den förstnämnda gruppen deltog inte i den fortsatta evolutionen i fjärde eonen efter klot 4 utan sov igenom den tid "livsvågen" (huvuddelen av monaderna) genomgick klot 5, 6 och 7. Den sov likaledes igenom livsvågens fortsatta evolution i femte eonens klot 1, 2 och 3. Mycket snart efter den fysiska döden miste de sina emotional- och mentalhöljen, varpå de sov i mentalvärlden utan kontakt med lägre världar.

I femte eonen, återigen i klot 4, uppträdde de som stora aplika djur. Som sådana blev de tämde av människor och tjänstgjorde som väktare av deras egendom och lekkamrater till deras barn, varvid de utvecklade en mycket stark tillgivenhet till människor. Individer ur denna grupp kausaliserade i denna femte eon. Bland dessa märks individer, som i vårt sjuklot blivit kausaljag, däribland H.P.B, C.W.L. och A.B. Den först nämnda monaden kausaliserade genom vilja, den andra genom intellekt och de tredje genom visdom. Detta är tre "riktiga" kausaliseringsätten.

Dessa individer var naturligtvis hädanefter definitivt mänskliga och har idag samma kausalhöljen som de erhöll i månkedjan. (Detta beträffande ”samma kausalhöljen” är inte alldeles exakt, som senare skall förklaras.) I klot 5 var de människor men deltog inte i den därvarande mänsklighetens liv utan svävade omkring i planetens atmosfär ungefär som fiskar i vatten. De var inte tillräckligt framskridna för att inkarnera i den därvarande mänskligheten.

Deras nya emotionalhölje i klot 5 frambragtes genom att det bildades ett slags utväxt runt triadens emotionalatom. Emotionalhöljet fick en mera bestämd form och utvecklades, medan monaderna svävade i klot 5. Likaledes utvecklades mentalhöljet, när monaderna svävade i mentalatmosfären i klot 6, och kausalhöljet utvecklades i klot 7. Förbättringen visade sig sedan under monadernas nedstigande i atmosfärerna i klot 1, 2 och 3 i sjätte eonen. Där var nämligen den materia, som attraherades till ettvar av höljena, av en bättre kvalitet och bättre sammanhängande. Det verkliga framåtskridandet skedde dock i klot 4.

Bland de mest framskridna djuren i femte eonen fanns en grupp, som levde nära primitiva människor och som är av särskilt intresse, då dess individer kausaliserade på ett av de ”felaktiga” sätten, i detta fall genom en intensiv fåfänga. Detta stimulerade i abnorm grad deras separativa känsla, deras vilja att leva åtskilda från andra, tills detta framkallade ett gensvar från kausala energier och kausalhöljet bildades. Glöm inte att kausalhöljet är separationshöljet, som skiljer icke endast människan från djuren utan också individen från gruppen och grupper från varandra! De tilläts tydligen kausalisera, därför att de hade blivit sämre i stället för bättre, om de fått fortsätta som djur. De var på sitt sätt skickliga men ägde knappast någon annan egenskap än stolthet. De kom att bilda vad som i esoteriska historien kallas den orangea gruppen. Deras kausalhöljen uppvisade nämligen föga annan färg än en svag nyans av orange. Till antalet var de något fler än två miljoner.

Efter döden levde de sovande och drömmande i kausalvärlden, tills de återföddes i sjätte eonen, på klot 4.

En tredje grupp djurmonader kausaliserade genom beundran av de människor de kom i kontakt med och försökte efterapa. De hade ingen stark kärlek eller vilja att tjäna men mycken läraktighet och beredvillighet att lyda. De kausaliserade genom att utveckla intelligensen, och deras intellekt var beredvilligt att underkasta sig disciplin, samarbete och insåg fördelarna med samfällt arbete och nödvändigheten av lydnad. När de dog, medförde de till mellantillvaron denna känsla för samfällt arbete och vilja att underkasta sig ledning, vilket blev dem till stort gagn i framtiden. De kom att utgöra den grupp som kallas den gula, därför att deras kausalhöljen företedde en klar gyllengul färg. De uppgick till nästan tre miljoner.

De saknade inte känslor, men dessa var själviska mer än kärleksfulla. De tycktes att i mentalhöljet ha utvecklat egenskaper, som borde ha uppstått i emotionalhöljet, och då grundade på kärlek och närda med hängivenhet.

Det fanns också en fjärde grupp av individer, som kausaliserat genom tillgivenhet. Deras kausalhöljen var rosa till färgen, och de var till antalet drygt tre miljoner.

En femte grupp kausaliserade genom rädsla. Det rörde sig här om individer, som blivit utsatta för människors grymhet och därför sökte utvägar att undkomma denna. Därmed utvecklade de intellektet till den grad att kausalenergi framkallades och kausalhöljet bildades. Inom denna grupp fanns individer, som kausaliserade genom en intensiv vilja att tillfoga andra varelser smärta, varigenom de ingavs en känsla av makt över dessa. Denna grupp kallas rädsla-och-makt-gruppen.

Vi skall följa dessa gruppers historia i månkedjans sjätte eon, där de utvecklades som människor enligt de förutsättningar som deras olika kausaliseringsätt anvisade dem.

Det synes som om endast de tre rätta kausaliseringsätten ingick i planen. Dessa innebar att kausala energier framkallades ovanifrån, medan de felaktiga sätten var resultat av människors felaktiga handlande.

I femte eonen fanns många mänskliga samhällen spridda över hela klot 4. Somliga av dessa var helt och hållet primitiva, medan andra var organiserade av mer framskridna individer. Av de primitiva samhällena var somliga fredliga och tog till vapen endast i självförsvar, medan andra var vilda och förde ständiga krig för blotta nöjet att döda och plåga. Vissa av dessa primitiva samhällen var nomadiserande, medan andra var bofasta och ägnade sig åt boskapskötsel.

De mer framskridna samhällena hade byggt städer, där befolkningen bestod av olika klasser, som ägnade sig åt handel, hantverk och så vidare. De hade en verklig civilisation, ett ordnat statskick med lagar, regering och förvaltning. De hade religion och skriftspråk. De utgjorde inga länder eller nationer enligt vårt sätt att se, utan samhället bestod av en större stad med omgivande landsbygd och tillhörande byar. Dylika stadsstater ingick skiftande förbund med varandra beträffande handel, gemensamt försvar med mera.

Den längst komna mänskligheten på månen var samlad i en dylik stadsstat belägen nära ekvatorn. Själva staden, helt byggd i sten, hade många tusen invånare, fördelade i olika kvarter efter samhällsklasserna. Dessa människor skulle nå målet för tredje sjuklotet, förvärvet av 46-medvetenhet.

Månen hade en egen andlig hierarki, individer tillhörande femte naturriket, vilka kommit från andra sjuklotet (den så kallade Venuskedjan) för att bistå medvetenhetsutvecklingen i månkedjan. Dessa individer bodde på ett högt och mycket svårtillgängligt berg, men alla intelligenta människor var vid denna tid på det klara med hierarkins existens, och de mest utvecklade var lärjungar till hierarkin och hade av den fått lära sig att i utomkroppsliga tillstånd komma i kontakt med dess medlemmar. Regeringen i den mest framskridna staten stod i förbindelse med hierarkin och tog ledning av den i alla viktigare frågor.

### MÅNKEDJANS SJÄTTE EON

Den för mänskligheten viktiga evolutionen skedde på fjärde klotet (månen). De individer, som kausaliserat i den föregående, femte eonen, inkarnerade här som människor. De var avgjort primitiva, men flertalet var varken vilda eller brutala. De bodde på en ö. De stred inte inbördes annat än när födan blev knapp, men de stred mycket mot intränglingar från fastlandet, vilka var särskilt brutala kannibaler, oerhört grymma och mycket fruktade. Öfolket dödade alla de tog till fånga men varken torterade dem som levande eller åt dem som döda. Vildarna från fastlandet var de som i föregående eon kausaliserade genom rädsla.

Öfolket levde i egendomsgemenskap och promiskuitet. Livet mellan inkarnationerna var mycket kortvarigt, endast ett fåtal år, och de återföddes i den egna stammen.

Mars, en främling och mer framskriden människa, anlände till öfolket, blev dess ledare och lärde dem att göra upp eld och att odla jord. Mars blir senare, i vår tid, känd som 44-jaget M. Senare kom en annan framskriden individ, Merkurius (i vår tid 44-jaget K.H.), och under hans inflytande nådde öfolket en viss grad av civilisation.

Efter en tid återvände Mars till sitt eget land och sin egen stad. Denna var avgjort civiliserad, med stora och vackra byggnader, butiker och verkstäder, och man använde djur både som drag- och riddjur. Man drev handel med andra städer, och städerna var sinsemellan förbundna med kanaler.

Den ledande staden, huvudstad i ett slags imperium, var indelad i flera kvarter bebodda av olika samhällsklasser. I stadskärnan bodde människor av ett tydligt högre slag än övriga, och dessa utgjorde den härskande klassen. Härskaren och hans närmaste rådgivare stod i förbindelse med en grupp människor, som levde avskilt i ett svårtillgängligt område. Dessa, som när de senare förvärvat 46-medvetenhet kom att kallas månherarna, var själva lärjungar till mycket högre stående individer, andrajag.

Dessa andrajag befallde imperiets härskare att utrota de brutala vildarna, som bodde längs kusten, vilket också skedde. Därpå kunde öfolket flytta över till fastlandet och bilda en koloni, som införlivades med imperiet.

Dessa åtgärder ingick planenligt i förberedelserna för månkedjans domedag, som inföll just i sjätte eonen. Domedagen innebär att de människomonader, som förutsätts inte kunna följa med i det stegrande evolutionstempo som kännetecknar sjuklotets två à tre sista eoner, tas ur inkarnation, då det varken skulle finnas organismer eller samhällsförhållanden lämpliga för deras låga stadium. Efter sin sista inkarnation i månkedjan ingick de i ett tillstånd av sömn i kausalhöljet. Många andra, likaledes alltför primitiva grupper av människor, dödades genom naturkatastrofer såsom jordbävningar, vilka ödelade hela landområden, så att månens befolkning starkt minskades.

Efter domedagen riktade de evolutionsövervakande krafterna alla ansträngningar mot att pressa de kvarvarande människomonaderna fram så snabbt som möjligt och förberedde dem därvid för evolutionen i nästa sjuklot, jordkedjan.

Hela den stam, som Mars och Merkurius delvis civiliserade, överlevde domedagen liksom många andra individer, som senare, i vår eon, blev kausaljag och högre jag. Likaså Mars' och Merkurius' släktingar och tjänare räddade sig för fortsatt evolution tack vare sin hängivenhet till dessa sina ledare.

Den orangea gruppen inkarnerade för det mesta i stadsbefolkningarna, där dess individer drogs till varandra på grund av likheten i tanke- och känsloliv och det gemensamma föraktet för alla andra. Deras fåfänga och högfärd ledde dock till mycket inbördes gräl. Deras separativa inställningar intensifierades, så att mentalhöljet alltmer blev till ett skal, som hindrade nya, annorlunda intryck att tränga igenom.

De undertryckte djuriska lidelser med hårdhet, känslökyla och asketism. Därmed svalt de ut begär och känslor i stället för att förädla dem, exempelvis de sexuella känslorna dödade de i stället för att höja dem till kärlek. Därmed försvagades emotionalhöljet efterhand, så att de i varje liv hade mindre av känslor och tenderade till könlöshet. De drev individualismen mycket långt, vilket ledde till ständiga gräl och strider.

De bildade samhällen, men dessa upplöstes, eftersom alla ville härska och ingen underordna sig någon annan. Varje försök, som högre utvecklade individer gjorde att hjälpa eller leda dem, medförde endast avund och misstänksamhet, då det sågs som försök att taga makten över dem eller nedsätta dem. De växte i högmod, blev kalla och beräknande, saknade medkänsla och ånger.

I klot 5 (emotionalklotet) förblev de verksamma men endast kortvarigt, då emotionalhöljet atrofierade. I klot 6 (lägre mentala klotet) hårdnade mentalhöljet och förlorade sin plasticitet.

Den gula gruppen, som kausaliserade i femte eonen genom beundran, var läraktig och lät leda sig. Dess medlemmar tenderade att födas i stadsbefolkningar, vari de under inkarnationerna ökade avsevärt i intelligens och steg i samhällsklasserna. De var fria från mycket högmod, så att deras aura inte var orange utan klart gyllengul.

De saknade inte känslor, och deras känslor ledde dem att samarbeta med och lyda dem som var klokare än de själva, men detta gjorde de inte av kärlek utan av själviskhet, då de insåg detta vara till deras eget gagn. De gav intrycket av att i mentalhöljet ha utvecklat de egenskaper som borde ha sitt upphov i emotionalhöljet. Därför var emotionalhöljet otillräckligt utvecklat, och de gagnades blott föga av sin vistelse i klot 5 men utvecklades avsevärt i det mentala i klot 6.

Vistelsen i klot 5, 6 och 7 var till störst gagn för de grupper av monader som kausaliserat på någon av de tre ”rätta” sätten och följaktligen utvecklades allsidigt och inte ensidigt mentalt såsom de orangea och gula, ty individerna i de två sistnämnda grupperna måste senare utveckla de känslor som de tidigare antingen förkrympt eller försummat. I det långa loppet måste

alla förmågor utvecklas fullständigt, och vid betraktandet av det stora evolutionsförloppet från omedvetenhet till allvetenhet synes den ena eller andra metoden mista den enorma betydelse den synes ha för oss i vår okunnighet och ensidiga uppfattning.

Allteftersom under sjätte eonen klot 5, 6 och 7 nåddes av den aktiverande vågen av evolutionsmonader, gjorde de mer framskridna människorna mycket stora emotionala och mentala framsteg. Eftersom domedagen eliminerat de efterblivna och alltför långsamma, fanns ingen hämsko på evolutionen utan var växandet både stadigare och snabbare än förut.

När sjätte eonen var fullbordad, började man göra förberedelser för de utomordentliga be-tingelserna för den sjunde och sista eonen, under vilken alla evolutionsmonaderna och mycket av involutionsmaterien överflyttades till det följande sjuklotet, jordkedjan.

## MÅNKEDJANS SJUNDE EON

Sjunde eonen i ett sjuklot skiljer sig från de föregående eonerna däri att, allteftersom evolutions- och involutionsmonaderna lämnar ett klot för att fortsätta till nästa, det tömda klotet ingår i vilotillstånd inför den slutgiltiga upplösningen. Dessutom sker det i varje klot att vissa monader däri, vilka är oförmögna till fortsatt evolution i sjuklotet, lämnar detta och därefter inväntar återfödelse i nästa sjuklot. De övriga fortsätter naturligtvis till nästa klot i ordningen.

Den orangea gruppen lämnade sålunda sjuklotet i klot 1 (kausalt klot). De hade så inneslutit sig i sitt mentala skal och så svultit ut ansatserna till ett emotionelhölje att de inte tryggt kunde gå ned ytterligare ett steg, till det mentala. Dessutom var de alldeles för högmodiga för att göra det. Deras kausalhölje var ett stelt skal, inte en levande, expanderande form, och att låta dem ingå i det mentala klotet 2 skulle ha medfört en ödesdiger förhärdning av det mentala.

Manu var mycket missnöjd med dessa orangea människor och gjorde sitt bästa för att få dem avlägsnade från sjuklotet. Senare uppträdde de som medlemmar av det svarta prästerskapet i Atlantis och anförare i upproret mot planethierarkin. Sedan de avförts från klot 1, vistades de i tillståndet mellan kedjorna.

Bland dem som lämnade månkedjan i klot 1, fanns också sådana individer, som förvärvat 46-medvetenhet och alltså räknas till de ”framgångsrika” i månkedjan.

Övriga människomonader, däribland medlemmarna av den gula gruppen, fortsatte till klot 2. Bland dem som fortsatte från klot 1 till klot 2, fanns även några, som blivit 46-jag i klot 1. Dessa blev 45-jag i klot 2.

Den gula gruppens medlemmar avfördes från kedjan i klot 2, eftersom de inte tillräckligt närt sitt känsloliv för att kunna bilda någotsånär välutvecklade emotionelhöljen, så att de kunde existera i klot 3 (emotionalt klot). Men deras läragtighet och lydnad gagnade dem, så att de i Atlantis kunde verka som sådana medlemmar av lägre prästerskapet som inte gjorde uppror mot hierarkin. De bildade gradvis emotionelhöljen av god kvalitet.

Både de orangea och de gula ingick i jordkedjan först i fjärde eonen. De var nämligen alldeles för framskridna för att inkarnera i de tre första eonernas mänskligheter.

Principen synes vara att monaden i varje klot utvecklar de egenskaper och förmågor som för sitt fulla uttryck behöver det material nästa klot i ordningen erbjuder.

Ytterligare en grupp monader, som blivit 46-jag, lämnade månkedjan i klot 2.

Ett mindre antal, som blivit 46-jag, lämnade sjuklotet i klot 3 och anträdde en av de sju vägarna. En grupp av dessa 46-jag är av särskilt intresse för oss, eftersom den kom att utgöra en avdelning av månherrarna, den grupp som i *Den hemliga läran* kallas barhishad-pitrier. De fick till uppgift att övervaka de fysiska formernas evolution i jordkedjan. Denna grupp hade kausaliserat i fjärde eonen i en stadsbefolkning där de, omgivna av mer framskridna människor, hade stimulerats till snabb utveckling. Sedan dessa 46-jag lämnat månkedjan, begav de sig till det område i rymden, där jordkedjan redan höll på att byggas. Till dem sällade sig senare andra varelser, som skulle ägna sig åt detta slags arbete.

I klot 4 (månen) blev förhållandena nu mycket annorlunda, ty när tiden för klotets död nalkades, lämnade det överväldigande flertalet av människo- och djurmonaderna kedjan och ingick i månens pralaya i avvaktan på att överföras till jordkedjan, när denna kunde göras färdig för dem. Det var således en mycket liten befolkning, som lämnades att fortsätta evolutionen på klot 5, 6 och 7.

Den grupp människomonader, som vi särskilt följt och som är känd som tjänarnas grupp, uppvisade en tydlig förbättring på klot 4. Kausalhöljet var väl markerat, intelligensen mer utvecklad, och tillgivenheten för de högre stående hade djupnat och stärkts. I stället för en lidelse var den nu en stadig känsla och deras mest utmärkande egenskap. Även om instinkten att tjäna alltjämt var blind och endast halvt medveten, var likväl viljan att tjäna och behaga de högre stående individer, som de var hängivna, nu det alltbehärskande motivet i deras liv. I framtiden skulle detta förbli deras kännetecken genom den långa serie inkarnationer de fick genomgå i jordkedjan, där de skulle utföra mycket pionjärbete. De sista inkarnationer de levde på månen blev de sammanförda med varandra, något som hade krävt mycken förberedelse av de övervakande instanserna. Genom att låta grupper av kausalväsen inkarnera tillsammans stärker de övervakande instanserna deras band sinsemellan. I detta fall förbereddes de för framtida grupparbete.

Dessa individer utmärktes av en viss inströmning av energi från andratriaden, vilket visade sig i att det bildades en tråd av materia mellan andratriadens essentialatom och mentalatom, en tråd som förstärktes och vidgades.

Det finns många människor, som intellektuellt sett är mer framskridna än dessa men som inte uppvisar denna förbindelse mellan det essentiala och kausala, ty denna förbindelse sammanhänger med fröet till viljan att tjäna, vilken saknas hos dessa för övrigt mer framskridna människor.

Denna grupp innehåller individer av många typer, ingalunda enbart dem tillhörande en enda stråle. De har kausaliserat på något av de tre ”rätta” sätten, alltså antingen vilja, visdom eller verksamhet, efter att ha blivit stimulerade genom hängivenhet till någon högre stående individ.

Kausaliseringsättet medför endast en uppdelning inom huvudgruppen, inverkar på längden av tillståndet mellan inkarnationerna men påverkar inte i övrigt effektiviteten i tjänandet.

I spetsen för tjänaregruppen stod många som nu blivit 45-jag. Långt framom dem stod de som redan i månkedjan blivit 46-jag och som nu står under ledning av ännu högre väsen. Den som ledde verksamheten i slutet av månkedjan var manu för sjunde rotrasen i klot 4.

Sedan tjänarna diskarnerat sista gången i månkedjan och då hade nått den nivå som krävdes på klot 4, samlades de i mentalvärlden, där de stannade mycket länge. I sitt subjektiva tillstånd därstädes hade de alltid bilderna av dem de älskat framför sig, i synnerhet bilderna av de mer framskridna jag som de var särskilt hängivna. Denna starka hängivenhet gagnade mycket deras utveckling, hjälpte fram deras högre egenskaper, så att de senare blev mer mottagliga för de inflytanden som nådde dem, när de vistades i tillståndet mellan sjukloten.

Dessa individer tillhörde den större grupp som Blavatsky kallade solpitrier och Sinnett pitrier av första klassen.

De två tidigare nämnda grupperna av mer framskridna månmänniskor skall nu behandlas. Till den ena gruppen hörde Mars och Merkurius, vilka är ämnade att bli respektive manu och bodhisattva för sjätte rotrasen på jorden i innevarande eon (Merkurius blev senare 46-jaget Pytagoras och i vår tid 44-jaget K.H.). Andra i denna grupp är nu 44- eller 45-jag jämte sina lärjungar, som nu är 46-jag och kausaljag. Också den andra gruppen omfattade många individer, som sedan dess blivit 45-jag, 46-jag och kausaljag. Det var dessa två grupper, som i huvudsak utgjorde kärnan till det som skall bli det planetariska kollektivväsendet, den ”himmelska människan”, för jordkedjan.

Av de primitiva mån människor fanns dels de som hade kausalhöljen av mer embryoniskt slag, eller trådform, andra som hade något bättre strukturerade men ändå inte fullt utbildade kausalhöljen, sådana av flätverksform.

Somliga av individerna med trådiga kausalhöljen fortsatte sin evolution på klot 5 och utvecklade där kausalhöljen av flätverksform, varigenom de övergick till den närmast över dem stående klassen. Likaledes fortsatte ett antal av individerna med kausalhöljen av flätverksform sin evolution på klot 5, 6 och 7, så att de fullständigade sitt kausalhölje och därmed ingick i den närmast högre klassen.

Klot 5, 6 och 7 synes ha använts som ett slags drivhus för att möjliggöra för grupper och individer, som på klot 4 inte lyckades nå närmast högre stadium, att förvärva de egenskaper och förmågor som kunde lyfta upp dem till detta högre stadium. Dessa planeter var mer centra än klot. De hade endast en fåtalig befolkning, eftersom den överväldigande majoriteten av människo- och djurmonaderna redan förflyttats från månkedjan till tillståndet mellan sjukloten. Antalet minskades ytterligare allteftersom grupper av monader kontinuerligt skickades ut från kloten, när dessa började inträda i vilotillståndet.

De som skickades ut från klot 5 var sådana som redan tidigare förvärvat lärjungaskapet och nu kunde bli 46-jag, andra var förutvarande flätverksmänniskor som kunnat fullständiga kausalhöljet, åter andra var linjemänniskor som kunnat bygga ut kausalhöljet till flätverksform.

Sedan dessa grupper lämnat klot 5, var de återstående individerna sådana som inte lyckats bli 46-jag (målet för månkedjan) men likväl kommit så långt i sin mänskliga evolution att de kunde utstå och gagnas av den forceringsprocess som igångsattes i klot 6 (mentalt klot). Däribland märktes exempelvis den individ som långt senare på jorden skulle bli Gautama Buddha och andra, som numera är tredjejag och kosmiska jag. De hade såsom primitiva människor lämnat andra sjuklotet i sjunde eonen, då de inte förmått genomgå forceringsprocessen i denna kedjas klot 5, 6 och 7. Därefter inträdde de i månkedjan, i dess fjärde eon, fortfarande som primitiva människor, men kunde redan i sjunde eonens klot 6 avlägga sina bodhisattvalöften. Förutsättningarna var emellertid inte desamma som senare var rådande på jorden. Det fanns ett slags himmelskt råd i en himlavärld – buddhisternas sukhāvātī – och det stora väsen, för vilket de avlade löften och vilket såsom tjänstgörande buddha emottog dem, var Buddha Dîpānkara, som kommit från fjärde kedjan i Venus' 49-klot och som var medlem av "generalstaben".

I klot 7 tog den individ, som skulle bli Gautama, såväl första, som andra, tredje och fjärde initiationen. Likaledes i klot 7 förvärvades lärjungaskapet av några, som nu är minst 45-jag, däribland 45-jaget Jupiter.

## MÅNKEDJANS EVOLUTIONSPRODUKTER

De huvudsakliga grupper av väsen, vilka framträdde som produkter av månkedjan, när manifestationen där fullbordats, var följande:

- 1) De som nådde målet för denna kedja och blev 46-jag, arhater.
- 2) Mån människor av första ordningen, indelade i sex klasser.
- 3) Mån människor av andra ordningen med kausalhöljen av flätverkstyp.
- 4) Mån människor av tredje ordningen med kausalhöljen av linjetyp.
- 5) Måndjur av första ordningen.
- 6) Måndjur av andra ordningen.
- 7) Måndjur av tredje ordningen.
- 8) Månväxter.
- 9) Månmineraler.
- 10) Månelementaler tillhörande tredje, andra och första elementarrikerna.

Dessa grupper skall nu beskrivas något utförligare.

1) *Månarhater*. För dessa öppnade sig sju expansionsvägar. Det är inte känt, om dessa var desamma som finns idag, men åtminstone en var snarlik, den väg som leder sina vandrare till arbete för de lägre naturrikenas evolution. Medlemmarna av denna grupp, i den esoteriska litteraturen kallade månherar, barhishader eller barhishad-pitrier, stannade kvar i de lägre världarna för att verksamt bistå mänskligheten i dess framtida evolution i jordens sjuklot.

Det fanns fyra klasser av barhishader. Den första klassen kom från klot 7 i månkedjan, hade kausalhöljet som sitt lägsta hölje och förestod evolutionsarbetet i första eonen. Den andra klassen kom från klot 6, hade mentalhöljet som sitt lägsta hölje och förestod evolutionsarbetet i andra eonen. Den tredje klassen kom från klot 5, hade emotionalhöljet som sitt lägsta hölje och förestod evolutionsarbetet i tredje eonen. Den fjärde klassen kom från klot 4, alltså själva månen, hade eterhöljet som sitt lägsta hölje och förestod evolutionsarbetet i fjärde eonen. Fjärde klassen var den mest framskridna, första klassen den minst framskridna.

Var och en av de fyra klasserna hade sju underklasser alltefter sina olika grader av evolution, varför det fanns 28 underklasser av barhishader, som arbetade med jordkedjans evolution, sju underklasser i varje eon. En dylik grupp av sju underklasser skall inte förväxlas med en annan sjufald, nämligen sjutalet av skapande hierarkier, innefattande barhishader, agnishvattaer (augoeider) osv.

Barhishaderna tillhör den sjunde skapande hierarkin och har under sig en otalig härskara av devaer, vilka är de verkliga byggnadsarbetarna avseende de levande varelsernas former. Barhishaderna kan liknas vid byggmästarna, dem som fastställer formerna och leder arbetet.

2) *Månsmäniskor av första ordningen*. Under 46-jagen kom en stor och brokig grupp, som kan kallas månsmäniskor av första ordningen. Den innefattade sex klasser: 1) lärjungar lägre än 46-jag, alltså kausaljag och mentaljag; 2) icke-lärjungar på god väg att bli lärjungar; 3–6) dem som hade varit de mest framskridna måndjuren och kausaliserade med förvärv av fullständigt kausalhölje i femte, sjätte eller sjunde eonen.

De som redan i månkedjan var lärjungar, alltså första klassen, har i likhet med barhishaderna för länge sedan blivit 45-jag eller högre, och de flesta av dessa har lämnat Jorden.

Andra klassens medlemmar hade kausaliserat i månkedjans fjärde eon. Också de har numera blivit 45-jag eller högre. Däribland återfinns nuvarande 44-jagen M och K.H. I denna grupp fanns också de flesta av dem som blev arhater, 46-jag, under Gautama Buddhas ledning.

Tredje klassen utgjordes av dem som klarade domedagen i mitten av sjätte eonen. Fjärde, femte och sjätte klasserna utgjordes av dem som inte klarade domedagen, antingen därför att de var för primitiva människor eller därför att de alltså var djur. Dessa fyra klasser blev bestämda efter den eon i vilken medlemmarna kausaliserade: tredje och fjärde klasserna i femte, femte i sjätte och sjätte i sjunde eonen. De som kausaliserade i femte eonen, bildade alltså två klasser: de som klarade och de som inte klarade domedagen. Båda klasserna började inkarnera som människor i sjätte eonen. Tredje klassen fortsatte efter domedagen, medan däremot fjärde klassen avfördes. De som kausaliserade i sjätte eller sjunde eonen, inkarnerade som människor först i jordkedjan.

Den tredje klassen utgör numera de mest framskridna av vår inkarnerade mänsklighet, de verkligt avancerade människorna, antingen omgivningen erkänner dem som sådana eller ej. De är numera antingen lärjungar eller på god väg att bli det. De är människor med utomordentliga intellektuella eller konstnärliga förmågor. Den fjärde klassen utgör numera de påtagligt över genomsnittet begåvade eller kapabla, självständigt arbetande, dugande krafter i samhället osv. De femte och sjätte klassens individer är likaledes på det hela taget överlägsna men närmare genomsnittsmänniskan än andra undergruppens individer. Dessa uppgifter avser



naturligtvis det genomsnittliga för varje grupp, undantagen är talrika och det finns givetvis individer representerande alla övergångsformer mellan klasserna.

Det är att märka att de som kausaliserar i en viss eon, vanligen men inte alltid begynner sina mänskliga inkarnationer först i den följande eonen. Exempelvis de som kausaliserade i fjärde eonen (andra klassen), började inkarnera som människor i mitten av femte eonen och fortsatte genom hela denna, därefter i hela sjätte eonen, varvid de klarade domedagen, och inkarnerade vidare under första halvan av sjunde eonen. När de inkarnerade första gången i jordkedjan, hade de följaktligen ett försprång i evolutionen om hela två eoner. De som kausaliserade först i femte, sjätte eller sjunde eonerna, måste vara i motsvarande mån primitiva, när de började inkarnera i jordkedjan.

3) *Mån människor av andra ordningen.* Dessa individer hade kausaliserat för tidigt, enligt Laurency på grund av månkedjans stundande reduktion, och hade därför inte ett fullständigt format kausalhölje utan i stället ett skelett till ett dylikt hölje, ett antal varandra korsande kraftströmmar som tillsammans liknade ett flätverk. Dessa individer kallas också "flätverken". Dessa individer representerar numera det typiska högre genomsnittet i civilisationerna. De lär sig inte särskilt snabbt och måste därför inkarnera många gånger per nivå.

4) *Mån människor av tredje ordningen.* Också dessa individer kausaliserade för tidigt, i själva verket på ett ännu tidigare skede i sin tillvaro i djurriket än de nyssnämnda månmänniskorna av andra ordningen. De började sin tillvaro i människoriket utan något man egentligen kan kalla ett kausalhölje. I deras fall var andratriaden och förstatriaden förenade endast med trådar av 45-materia, och något egentligt kausalhölje ägde de då ännu icke utan förvärvade det först i jordkedjan. Dessa individer kallas "trådarna". Dessa individer utgör numera den stora majoriteten av civiliserade människor, utbildad arbetskraft.

5) *Måndjur av första klassen.* Dessa kausaliserade i jordkedjans andra eon och utgör i dag den stora massan av mindre civiliserade, typiskt företrädd i den icke-utbildade arbetskraften.

6) *Måndjur av andra klassen.* Dessa kausaliserade i jordkedjans tredje eon och tillhör i dag barbarstadiet. I civiliserade nationer utgör de icke-anställbara, sluminvånare.

7) *Måndjur av tredje klassen.* Dessa kausaliserade i innevarande fjärde eon. I den mån de alls inkarnerar för närvarande, representerar de den allra lägsta delen av mänskligheten, vanebrottslingar etc. Till denna grupp hör också några av dem som kausaliserade genom hat eller fruktan.

8) *Månväxter.* Dessa monader är i vår kedja medlemmar av djurriket.

9) *Månmineraler.* Dessa monader är i vår kedja medlemmar av växtriket.

10) *Månelementaler* tillhörande första, andra och tredje elementalriket. Dessa monader har nu avancerat ett steg var, så att det förutvarande första riket nu är det andra, det andra nu är det tredje och det tredje nu är vårt mineralrike. Jordkedjans nuvarande första elementalrike har bildats genom en ny ström involutionsmonader från världarna 43–46 genom solsystemregeringens försorg.

Naturligtvis kan man på andra sätt klassificera dessa monadgrupper, också därför att grupperna omärkligt glider över i varandra. Det följande är ett annat sätt att klassificera månmänniskorna av första ordningen, dem som hade fullständigt formade kausalhöljen.

1) En stor grupp högt utvecklade monader, som närmade sig lärjungaskapet men inte förvärvade det under tillvaron i månkedjan. De tillhör gruppen tjänare men är alltför långt framom grupp 2 för att räknas till den.

2) Tjänarna, en mycket blandad grupp med många grader vilkens individer förenats av en gemensam vilja att tjäna.

3) En stor grupp av gott folk, välmenande, men utan vilja att tjäna. De utgjorde huvudmassan av befolkningen i Atlantis under dess goda period.

4) En liten men iögonenfallande grupp, vars individer känneteckas av högt utvecklad intellektuell förmåga: framtida genier, bestämda för ledande roller i framtiden men ännu inte inriktade på tjänande.

5–7) Tre mycket stora grupper, som kan kallas övergenomsnittliga, genomsnittliga och undergenomsnittliga. Den första gruppen består av ganska skickliga men självupptagna människor, de två andra av svaga, välmenande men inte särskilt kompetenta. Den lägsta gruppen markerar den nedre gränsen för individer med fullständiga kausalhöljen.

Individerna tillhörande grupp 2 började inkarnera i fjärde rotrasen i Atlantis och har inkarnerat sedan dess. Individerna i grupp 1 kommer förmodligen att börja inkarnera i femte rotrasens sjätte underräs. Tjänarna av grupp 2 bildade två undergrupper redan i månkedjan, den första anslöt sig till den monad som sedan blev 43-jaget Maitreya, femte rotrasens världslärare, den andra undergruppen följde den monad som sedan blev 46-jaget Pytagoras, därefter 44-jaget K.H. och är utsedd att bli sjätte rotrasens världslärare.

Alla de nyssnämnda sju klasserna var således månmänniskor av första ordningen (vilka Blavatsky kallade solpitrier och Sinnett första klassens pitrier). De hade fullständiga kausalhöljen.

Under dem kom den mycket stora gruppen av månmänniskor av andra ordningen, vilka hade kausalhöljen liknande flätverk. När månen gick mot sin upplösning, somnade de i emotionalvärlden, då de var oförmögna till medvetet liv däri. När klot 5 blev obeboeligt, förlorade de sina emotionalhöljen och förblev i en inåtvänd tillvaro, tills de förflyttades till mellankedjetillståndet, där de sov, tills de kunde börja inkarnera som människor igen, denna gång i jordkedjans tredje eon. Somliga av ”flätverken” lyckades naturligtvis gå vidare till de högre kloten i månkedjan och där bildade ett fullständigt kausalhölje, så att de kunde ingå i gruppen månmänniskor av första ordningen.

Under dessa i sin tur kom månmänniskorna av tredje ordningen, de med trådiga kausalhöljen. De sov igenom tillvaron mellan kedjorna och ingick i jordkedjan i första eonen. Några av dessa individer fortsatte litet längre i månkedjan, övergick till klot 5 och lyckades där bygga ut kausalhöljet till flätverkstyp och därmed ingå i gruppen månmänniskor av andra ordningen.